

Maková panenka

Byla mamička a měla holčičku. Ta nosila sukénku červenou jako mák, kabátek červený jako mák a na hlavě čepček červený jako mák. A ráda jedla makové koláčky medem pokapané.

Říkali jí maková panenka.

Jednou jí matička napekla makových koláčků a řekla:

„Dones jich několik, dceruško, kmotřičce, co za lesem bydlí. Ona bude mít radost.“

Holčička složila do košíčku šest makových koláčků, dala mamičce hubičku a šla.

Když přišla do lesa, potkala malou lištičku. Liška tiskla zástěrku na oči a tuze plakala.

„Proč pláčeš lištičko?“ ptala se maková panenka.

„Ach, jak nemám plakat,“ naříkala lištička. „Mamička mi stůně, nic ji nepozdraví než makové koláčky medem pokapané.“

„Já mám mamičku zdravou, ať je tvá také zdráva,“ řekla maková panenka a dala lišce dva koláčky.

Pěkně lištička poděkovala a honem honem utíkala domů.

Dievčatko Makovička

Bola raz mamička, ktorá mala dievčatko. To nosilo sukničku červenú ako vlčí mak, kabátik červený ako vlčí mak a na hlave čepček červený ako vlčí mak. A rado jedlo makové koláčiky pokvapkané medom. Nazvali ho teda dievčatom Makovičkou.

Raz mamička napekla makových koláčikov a povedala: „Dones ich zopár, dcérenka, kmotričke, čo býva za lesom. Bude mať radosť.“

Dievčatko naskladalo do košíčka šesť makových koláčikov, pobožkalo mamičku a pobralo sa.

V hore stretlo malú lištičku. Tá si prikladala zástěrku na oči a veľmi plakala.

„Prečo pláčeš, lištička?“ pýtalo sa dievčatko Makovička.

„Ach, akože nemám plakať,“ nariekala lištička. „Mám chorú mamičku, a tú nič neuzdraví, iba makové koláčiky pokvapkané medom.“

„Ja mám mamičku zdravú, nech sa uzdraví aj tá tvoja,“ povedalo dievčatko Makovička a dalo lištičke dva koláče. Tá pekne poďakovala a rýchlo, ozlomkrky, utekala domov.

„Ještě mám čtyři koláčky pro kmotřičku,“ těšila se maková panenka a šla dále.

Ale vprostřed lesa potkala vlčátko. Plakalo, až mu srdce usedalo. Cípkem kabátku otíralo oči.

„Proč pláčeš, vlčátko?“ ptá se maková panenka.

„Tatínek mi stůně. Nic mu nepomůže než makové koláčky medem pokapané,“ stýská si vlček.

„Já mám tatíčka zdravého, ať je tvůj také zdrav,“ řekla holčička a dala vlčkovi dva koláčky.

Vlček se radostí zasmál, pěkně poděkoval a uháněl domů.

„Ještě mám dva koláčky pro kmotřičku,“ těšila se holčička a šla dále.

A když přišla k samému konci, jde proti ní zajíček.

Šáteček k očím tiskne a pláče.

„Proč pláčeš, zajíčku?“ ptá se maková panenka.

„Kmotřička mi stůně a nic jí nepomůže než makové koláčky medem pokapané,“ naříká zajíček.

„Já mám kmotřičku zdravou, ať je tvá také zdráva,“ řekla maková panenka a dala zajíčkovi poslední dva koláčky.

Zajíček poděkoval a hopsal radostí, až se mu ouška kývala.

„Teď už nemám nic pro kmotřičku,“ řekla si maková panenka.

„Copak jí jen donesu?“

A tu vidí kolem sebe plno krásných máků. Červené, radostné, na děvenku se usmívaly a volaly: „Natrhej nás, holčičko.“

„Natrhám, natrhám. Kmotřičce radost udělám.“

„Ešte mám pre kmotričku štyri koláčiky,“ tešilo sa dievčatko Makovička a išlo ďalej.

No uprostred hory odrazu stretlo vlča. Vlča plakalo, až mu srdce išlo odtrhnúť, rožkom kabátika si slzy utieralo.

„Prečo plačeš, vlča moje?“ pýta sa dievčatko Makovička.

„Môj ocko je chorý, a nič mu nepomôže, iba makové koláčiky pokvapkané medom,“ nariekalo vlča.

„Ja mám ocka zdravého, nech je aj ten tvoj zdravý,“ povedalo dievčatko a dalo vlčaťu dva koláčiky. To sa radostne usmialo, pekne sa poďakovalo a uháňalo domov.

„Ešte mi ostali dva koláče pre kmotričku,“ tešilo sa dievčatko a pokračovalo v ceste. Keď prichádzalo na samý okraj hory, ide jej v ústrety zajačík. Šatôčku si na oči pritíska a plače.

„Prečo plačeš, zajko?“ pýta sa dievčatko Makovička.

„Kmotrička mi ochorela, a nič jej nepomôže, len makové koláčiky pokvapkané medom,“ narieka zajačík.

„Moja kmotrička je zdravá, nech sa uzdraví aj tá tvoja,“ povedalo dievčatko Makovička a dala zajačíkovi posledné dva koláče. Zajko sa poďakoval, skákal od radosti, až sa mu obe ušká kývali.

„Teraz už pre kmotričku nemám nič,“ povedalo si dievčatko Makovička. „Čože jej len donesiem?“

A tu vidí okolo seba záplavu krásnych vlčích makov. Červených, veselých, na dievčatko Makovičku sa len tak smiali a volali: „Natrhaj nás, dievčatko.“

„Natrhám, natrhám, kmotričke radosť urobím.“

Natrhala holčička červené máky, složila je do košíčku a donesla kmotříčce.

Ale jak se podivila, když kmotříčka otevřela košíček a v něm místo pouhých makových květů bylo mnoho dobrých, medem pokapaných makových koláčů.

To se asi lištička, vlčátko a zajíček přimluvili u královny lesa, aby odměnila holčičku za její dobrosrdečnost.

10

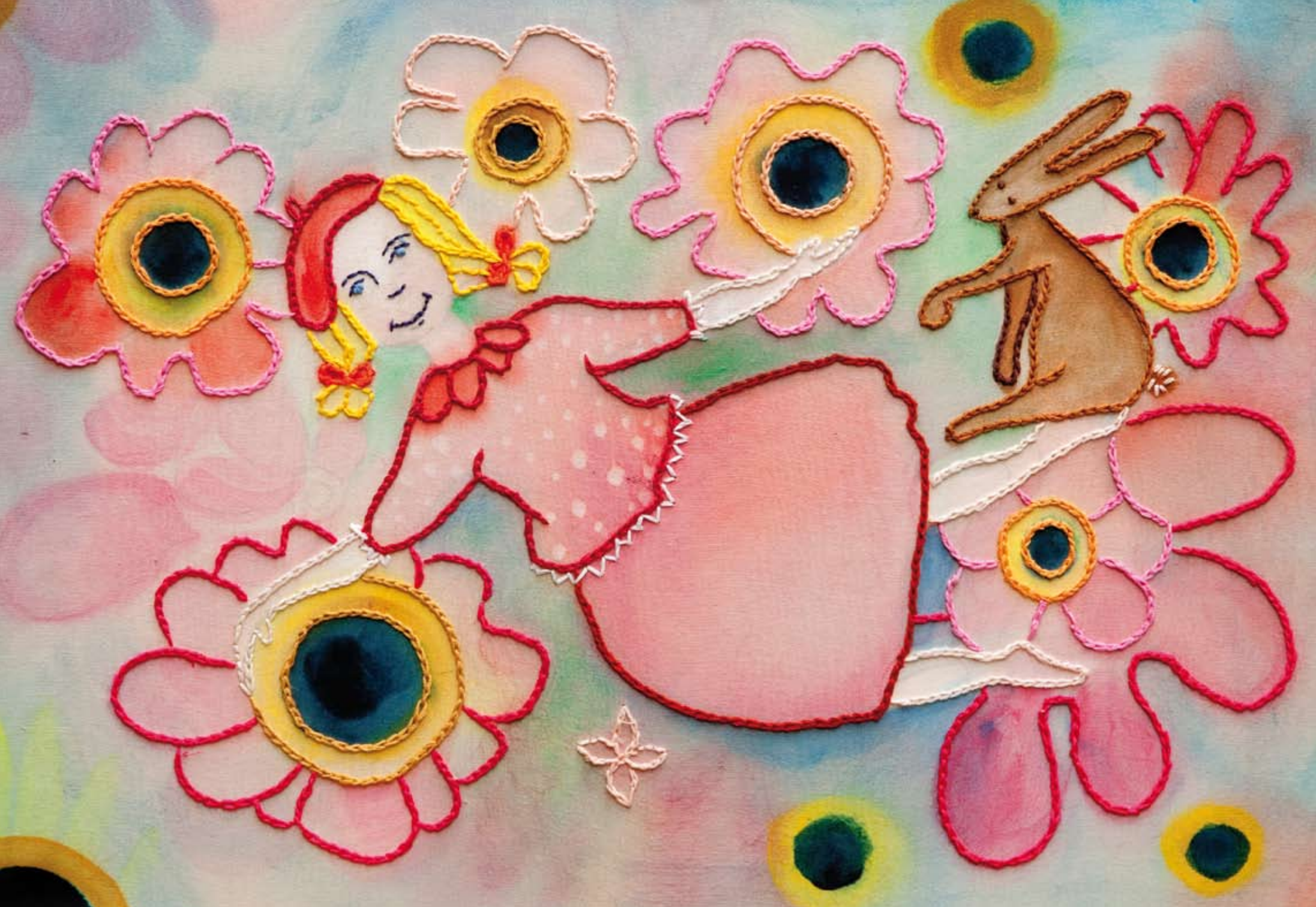
Natrhalo teda červených vlčích makov, položilo ich do košíčka, prúteným vekom priklopilo a odnieslo kmotričke.

Ale akéže to bolo prekvapenie, keď kmotrička otvorila košíček a namiesto obyčajných kvetov v ňom našla veľa dobrých, medom pokvapkaných makových koláčikov.

Zrejme sa líštička, vlčá aj zajačík prihovorili u kráľovnej lesa, aby dievčatko odmenila za jeho dobrosrdečnosť.

11

Kulihrášek

Žil v chaloupce stařeček. Byl velmi, velmi chudý. Neměl nic jiného než pytlíček hrášku.

Jednou, když hrášek přebíral, aby si ho trochu uvařil, odkulilo se jedno zrnečko.

„Kampak se mi, zrnečko, kulíš?“ ptá se dědoušek. „Já nejsem zrnečko, já jsem hošíček,“ povídá hrášek. Dívá se stařeček, a doopravdy. Hrášek se rozpukl a v něm jako v lodičce seděl malý panáček.

Vlášky zlaté, očička z pomněnek, hubička korálová. Radost bylo naň pohledět.

„Čí pak jsi, krásné děťátko?“ usmívá se udivený dědoušek.

„Já jsem váš Kulihrášek,“ povídá chlapeček. Hup – a už visel dědouškovi na krku a líbal jeho zvadlé líce.

„I ty můj Kulihrášku,“ raduje se dědoušek. Ale hned zesmutnil.

„Čímpak já tě uživím? Vždyť mám sám poslední hrášek.“

„Nic vy se, dědoušku, nebojte,“ těšil ho Kulihrášek. „Dejte vy mně ten hrášek, který máte v pytlíčku.“

Janko Hraško

V jednej chalúpke žil starček. Bol veľmi, veľmi chudobný. Nemal nič iné ako vrecúško s hráškom.

Raz, keď hrášok preberal, aby si ho trocha uvaril, odkotúlalo sa mu jedno zrnko.

„Kamže sa mi, zrnko, kotúľaš?“ pýta sa deduško.

„Ja nie som zrnko, som chlapček,“ hovorí hrášok.

Starček sa díva, a naozaj! Guľôčka hrášku sa rozpolila a uprostred, ako na lodke, sedel malý panáček. Vlášky zlaté, očká ako nezábudky, ústočká koralové. Radosť na neho pozrieť.

„A čieže si, krásne dieťatko?“ usmieva sa začudovaný starček.

„Som váš Janko Hraško,“ odvetí chlapča. Hop! A už visí deduškovi okolo krku a bozkáva ho na zvädnuté líca.

„Pozrimeže, môj Janko Hraško,“ raduje sa dedko, ale vzápätí posmutnie: „Lenže čím ja ťa uživím, veď mám sám posledný hrášok.“

„Nič to, len sa vy, deduško, nebojte,“ utešoval ho Janko Hraško. „Dajte mi ten hrášok, čo máte vo vrecku.“

„A čo s ním budeš robiť?“ čuduje sa starček.

„Co s ním budeš dělat?“ diví se stařeček.

„Uvidíte, dědoušku.“

Vzal Kulihrášek pytlíček s hráškem, vyběhl s ním na zahrádku. Rozhazoval do trávy, nožkami do země zadupával.

„Zalijte, dědoušku, zahrádku.“

Zalil stařeček zahrádku. Jak ji zalil, z každého zrnka vyrostla rostlinka, plná hrachových květů. Jak větérek zavál, květy se rozletěly a místo nich houpaly se dlouhé lusky.

„Dědoušku, sesbírejte lusky,“ radil Kulihrášek.

Sebral dědeček lusky. Rozloupł jeden a div nevykřikł. V lusku svítíl se hrášek celý ze zlata. A tak bylo i ve všech ostatních.

To byl stařeček rád! Prodal zlatý hrášek. Dostal mnoho peněz.

Koupil stařeček pěknou chaloupku a žije v ní s Kulihráškem spokojeně dodnes.

Všichni o nich vypravují, že na chudé pamatují.

„Však uvidíte, deduško.“

Vzal Janko Hraško vrecúško s hráškom, vybehol s ním do záhradky. Gulôčky rozhadzoval do trávy, nôžkami zadupával.

„Zalejte, deduško, záhradku.“

Zalial teda starček záhradku, a ako polieval, z každého zrnka vyrástla rastlinka plná hrachových kvetov. Ako zavial vetriček, kvety sa rozleteli a na ich mieste sa hojdali dlhé struky.

„Deduško, pozbierajte struky,“ radil Janko Hraško.

Zozbieral deduško struky, rozlúpol jeden, a div nevykřikol. Vo vnútri žiaril hrášok celý zo zlata! A tak to bolo aj vo všetkých ostatných.

Ako len bol deduško rád! Predal zlatý hrášok, dostal veľa peňazí, kúpil peknú chalúpku a žije v nej s Jankom Hraškom spokojne až dodnes.

Všetci o nich rozprávajú, ako na chudobných pamätajú.

POHÁDEČKO MOJE ROZPRÁVOČKA MOJA

Napsala Joža Toucová Mettlerová.
Slovenský překlad Miriam Pešková.
Ilustrace Alexandra Švolíková.
Sazba Oliver Švolík.
Vytiskla tiskárna Akcent.

CD

Pohádky vypráví Josef Somr a Zuzana Kronerová.
Režie Vladimír Rusko.
Hudba Přemysl Kučera.
Mistr zvuku Radek Veselý.
Ilustrace Alexandra Švolíková.
Nahrávka Český rozhlas Rádio Junior.
Produkce Viera Kučerová.

Vydalo BONA FIDE, Východní nám. 9, 141 00 Praha 4

ISBN 978-80-260-6013-0